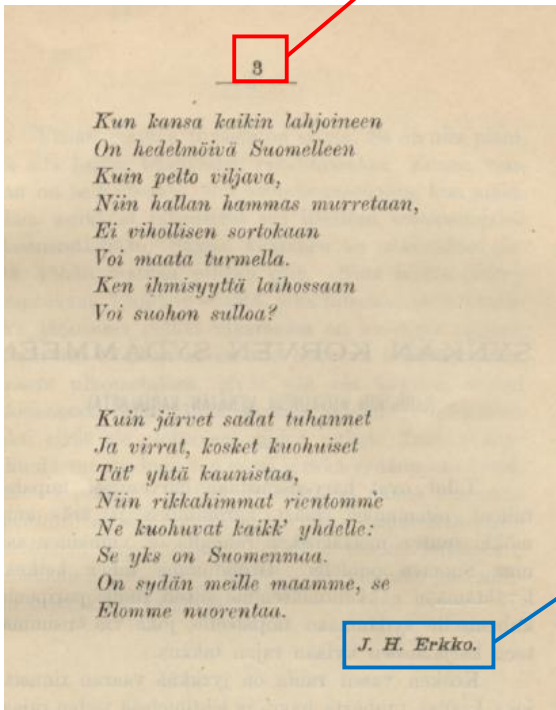

[1]

Yks.

On maassa monta rientoa,
Mont' uskoa ja toivoa
Kuin metsän latvoja.

3

Kun kansa kaikin lahjoineen
On hedelmöivä Suomelleen
Kuin pelto viljava,
Niin hallan hammas murretaan,
Ei vihollisen sortokaan
Voi maata turmella.
Ken ihmisyyttä laihossaan
Voi suohon sulloa?

Kuin järvet sadat tuhannet
Ja virrat, kosket kuohuiset
Tä' yhtä kaunistaa,
Niin rikkahimmat rientomme
Ne kuohuvat kaik' yhdelle:
Se yks on Suomenmaa.
On sydän meille maamme, se
Elomme nuorentaa.

J. H. Erkko.

sivunumerointi: 1 ... 3 ... 4 ... 13 ...

otsikko: Yks ; Synkän korven sydämeen ; ...

OSAKOHTTEET

Nimeke: Yks / J. H. Erkko.

Julkaisussa: Nuori Suomi. – Helsinki :
Helsingin uusi kirjapaino. – 2 (1892), s. 1-3.

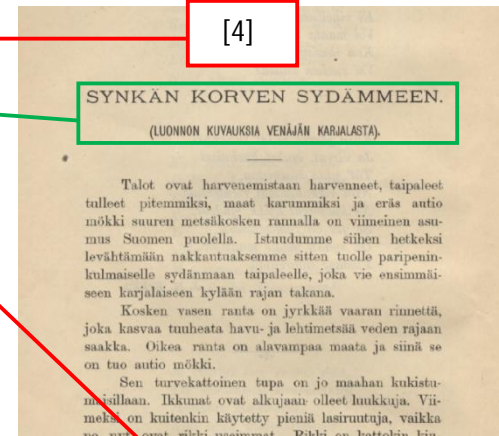
Nimeke: Synkän korven sydämeen :
luonnon kuvauksia Venäjän Karjalasta /
Juhani Aho.

Julkaisussa: Nuori Suomi. – Helsinki :
Helsingin uusi kirjapaino. – 2 (1892), s. 4-
13.

tekijä: J. H. Erkko ; Juhani Aho ; ...

SISÄLTÖ (505):

Yks / J. H. Erkko . Synkän korven
sydämeen / Juhani Aho ...

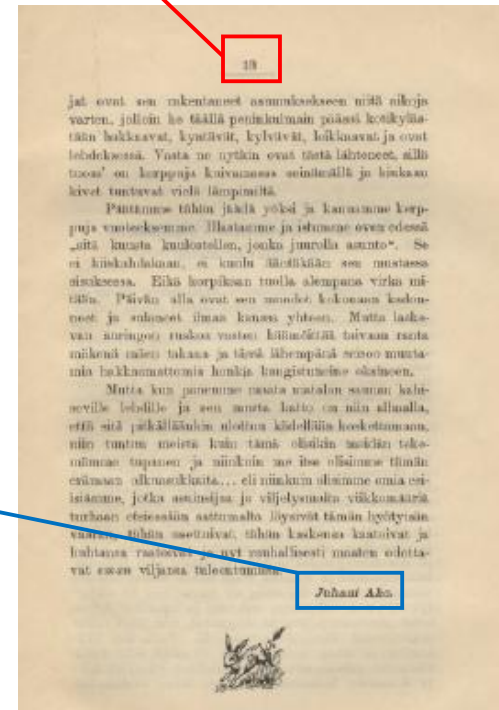

[4]

SYNKÄN KORVEN SYDÄMMEEN.

(LUONNON KUVAUKSIA VENÄJÄN KARJALASTA).

Talot ovat harvenemistaan harvenneet, taipaleet tulleet pitemmiksi, maat karummiksi ja eräs autiomökki suuren metsäkosken rannalla on viimeinen asutus Suomen puolella. Istaudumme siihen hetkeksi levähtämään nakkantuoksemme sitten tuolle paripeninkulmaiselle sydämaan taipaleelle, joka vie ensimmäiseen karjalaiseen kylään rajan takana.
Kosken vasen ranta on jyrkkiä vaaran rinnettä, joka kasvaa tuuhea havu- ja lehtimetsää veden rajan saakka. Oikea ranta on alavampaa maata ja siinä se on tuo autio mökki.
Sen turvekattoinen tupa on jo maahan kukistunut silloin. Ikkumat ovat alkuaan olleet luukkua. Viimeksi on kuitenkin käytetty pieniä lasiruutuja, vaikka ne eivät siltäki vastusta. Pötkki on kottakki tuu-

13

jat ovat sen rakentanut asunnokseen niillä niillä varten, jolloin he täällä penkkinäin pääsi kokiytään hakevat, kylvivät, kylvivät, kokiytään ja ovat lehdessä. Ystä ne nytin ovat tästä lähtenyt, sillä toosa on korppaa kuvuunassa seiniällä ja hiekkaa kivet tuntavat vielä lämpimiltä.
Puhumme tähän jalka yksi ja kamaamme korppaa vatskukseen. Ilkkaamme ja istumme ovat edessä „sita kusta kuulostellen, joku juurella asunta“. Se ei kiskahalaan, se kuulu lähtökäde; sen mustassa siskessä. Eikä korppaan tuolla alempaa viera niillä. Päivän alla ovat sen muode, kokonaa ksdonost ja sulneet ilman kanssa yhteisä. Mutta lakevan auringon tuskaa vasten lehdessä tävään tsata mikkonä osten takaa ja lävää lämpimää seiso muutama hokkamattonis hunkia laugistuneis olesineen.
Mutta kun pumme nästa vatalan samun kahteville lehdille ja sen monta laito on niin allualla, ette sitä pikäläisään nioton kiedellään hekkotamano, niin tuntu meista kuin tämä olesin meidän tekemämme tapasen ja minkin me itse olesime tämän esimeen alkusokkua... eli minkin olesime omia esimeen, jotka esimeen ja viljelysmoita viikkumäärä turhaan esimeen astrarmaha läpivirtä tämän läpivirtäin varteen, tihit esimeen, tihit kaskona kaativat ja lahtaan raskovee ja nyt senhalisesti maahan odottavat esän viljasta tuleentamme.

Juhani Aho.

